

SUZANNE COLLINS și-a început cariera în 1991 ca scenarist de televiziune. A participat la realizarea mai multor emisiuni de succes ale postului Nickelodeon, printre care *The Mystery Files of Shelby Woo* sau *Clarissa Explains it All*, nominalizate la Premiile Emmy. A scris mai multe episoade ale programelor pentru preșcolari *Little Bear* și *Oswald*, de asemenea nominalizate la Premiile Emmy. La îndemnul lui James Proimos, autor de cărți pentru copii, a debutat cu romanul *Gregor pământeanul* (Nemi, 2016), primul volum al seriei de mare succes *Cronicile din subpământ*, răsplătite cu numeroase distincții și premii atât în Statele Unite, cât și în Marea Britanie. *Jocurile Foamei*, primul volum din trilogia cu același nume, s-a bucurat de un succes enorm, atât din partea publicului, cât și din partea criticii. A fost tipărit în nu mai puțin de 32 de țări în doar șase luni de la lansare, devenind rapid un bestseller *New York Times* și *USA Today*. Este recomandat de toate revistele de profil ca fiind una dintre cele mai bune cărți ale anului 2008: *Publishers Weekly*, *New York Times*, *Kirkus Review*, *School Library Journal*, *Booklist*, *LA Times* și de *Barnes&Noble*, *Borders* și *Amazon*. În martie 2012, în America a avut loc premiera ecranizării *Jocurile Foamei*, realizată după un scenariu semnat de Suzanne Collins, Billy Ray și Gary Ross și regizat de acesta din urmă. Din distribuție fac parte Jeniffer Lawrence, Josh Hutcherson și Liam Hemsworth.

SUZANNE COLLINS
SFIDAREA

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

CUPRINS

Partea întâi	SCÂNTEIA	7
Partea a doua	PACIFICAREA	117
Partea a treia	DUȘMANUL	219

S trâng în palme sticla plată, deși aerul înghețat a absorbit căldura ceaiului de multă vreme. Frigul mi-a crispat mușchii. Dacă o haită de câini sălbatici și-ar face apariția în clipa asta, șansele de a mă cățara într-un copac înainte de atacul lor n-ar fi în favoarea mea. Ar trebui să mă ridic, să mă mișc, să scap de înțepeneala picioarelor, însă continui să rămân locului, tot atât de neclintită ca piatra pe care stau, în timp ce zorile prind să lumineze pădurea. Nu mă pot lupta cu soarele. Nu pot decât să privesc, neajutorată, cum mă târăște spre o zi la care de mai multe luni mă gândesc cu groază.

La amiază vor sosi cu toții în casa mea din Cartierul Învingătorilor. Reporterii, echipa de cameramani, chiar și Effie Trinket, vechea mea însoțitoare, vor ajunge în Districtul 12, venind de la Capitoliu. Mă întreb dacă Effie o să mai poarte peruca aia absurdă, roz, sau dacă o să afișeze o altă culoare nefirească, special pentru Turneul Triumfal. Mă vor aștepta și alții. Un grup care să se ocupe de toate nevoile mele pe durata îndelungatei călătorii cu trenul. O echipă de experți care să mă facă frumoasă pentru aparițiile în public. Cinna, stilistul și prietenul meu, creatorul costumelor superbe cu care am cucerit atenția spectatorilor în timpul Jocurilor Foamei.

Dacă ar fi după mine, aș încerca să uit cu desăvârșire jocurile astea. Să nu vorbesc niciodată despre ele. Să pretind c-au fost doar un vis urât. Dar e imposibil, din cauza Turneului Triumfal. Plasat

strategic, la jumătatea intervalului dintre Jocurile anuale, reprezintă metoda aleasă de Capitoliu pentru a menține vie o spaimă iminentă. Noi, cei din districte, nu suntem siliți doar să ne reamintim în fiecare an strânsoarea de fier a puterii Capitolului, ci s-o și sărbătorim, iar anul acesta eu sunt una dintre vedetele spectacolului. Trebuie să călătoresc din district în district, să stau în fața unor mulțimi care ovaționează și care, în taină, mă detestă, să privesc în ochii oamenilor cărora le-am ucis copiii...

Soarele continuă să se înalțe, așa că mă ridic. Toate încheieturile mele se plâng, iar piciorul stâng mi-a fost amorțit atâta vreme, încât reîncep să-l simt abia după câteva minute de mers. Sunt în pădure de vreo trei ore, dar, fiindcă n-am făcut cu adevărat nicio încercare de a vâna, n-am cu ce mă fâli. Pentru mama și pentru Prim, surioara mea, nu mai are importanță. Își pot permite să cumpere carne de la măcelăria din oraș, deși toate trei preferăm carnea proaspătă, de vânat. Însă Gale Hawthorne, prietenul meu cel mai bun, și familia lui depind de captura de azi și nu-i pot dezamăgi. Îmi încep turul de o oră și jumătate, timpul necesar pentru a trece în revistă șirul nostru de capcane. Înainte, când eram la școală, aveam la dispoziție după-amiezile ca să verificăm cursele, să vânam și să culegem, după care ne rămânea timp și pentru negoțul din oraș. Dar acum, când Gale merge la muncă în minele de cărbuni, iar eu n-am nimic de făcut cât e ziua de lungă, am luat totul asupra mea.

La ora asta, Gale a început lucrul în mină, a coborât în adâncurile pământului cu liftul care îți răscolește stomacul, iar acum izbește, probabil, în filonul de cărbune. Știu cum e acolo, jos. În fiecare an, clasa mea făcea un tur al minelor, ca parte a pregătirii noastre școlare. Când eram mică, nu reprezenta decât o experiență neplăcută. Tunelele claustrofobice, aerul urât mirositor, întunericul sufocant din jur. Dar, după ce tata și alți mineri au fost uciși într-o explozie, abia mi-am mai putut impune să intru în ascensor. Excursia anuală a devenit un imens prilej de neliniște. În două rânduri mi s-a făcut atât de rău doar gândindu-mă la ea, încât mama m-a ținut acasă, crezând că mă îmbolnăvisem de gripă.

Mă gândesc la Gale, care nu se simte cu adevărat viu decât în pădure, cu aerul ei proaspăt, cu lumina soarelui, cu apa limpede, curgătoare. Nu știu cum de poate suporta. Ei... ba da, știu. Suportă, fiindcă așa își poate hrăni mama, cei doi frați mai mici și sora. Iar eu am găleți de bani, mai mult decât suficienți pentru mâncarea ambelor noastre familii, dar el nu vrea să primească nici măcar o singură monedă. Îi vine greu până și să mă lase să le aduc carne, deși el ar fi avut cu siguranță grijă să le hrănească pe mama și pe Prim dacă aș fi fost ucisă în timpul Jocurilor. Îi tot spun că-mi face o favoare, că înnebunesc stând toată ziua degeaba. Chiar și așa, nu aduc niciodată vânatul când e el acasă. Ceea ce e ușor, de vreme ce lucrează douăsprezece ore pe zi.

Nu reușesc să-l văd decât duminica, atunci când ne întâlnim în pădure și vânam împreună. Continuă să fie cea mai frumoasă zi a săptămânii, dar nu așa cum era odată, când ne puteam destăinaui totul unul altuia. Jocurile au stricat până și asta. Îmi păstrez speranța că, odată cu trecerea timpului, vom reuși să ne simțim din nou în largul nostru împreună, dar o parte din mine știe că e zadarnic. Nu există cale de întoarcere.

Adun o pradă îmbelșugată din capcane – opt iepuri, două verige și un castor care a ajuns, înot, într-o șmecherie din sârmă, concepută chiar de Gale. El e un soi de vrăjitor al capcanelor, le concepe astfel încât să încovoieze puieti care saltă apoi captura, ferind-o de animalele de pradă, echilibrează butuci acționați de declanșatoare delicate, construite din bețe, împletește coșuri pentru prins pește, din care nu există scăpare. În timp ce înaintez, repunând cu grijă în funcțiune fiecare cursă, știu că n-o să pot niciodată înlocui ochiul lui, care sesizează echilibrul, instinctul care îi spune prin ce loc va traversa prada o potecă. E vorba despre ceva mai presus de experiență. E un dar înnăscut. Așa cum pot eu lua la ochi un animal pe o beznă aproape de nepătruns, doborându-l totuși cu o singură săgeată.

Când ajung înapoi, la gardul care înconjoară Districtul 12, soarele s-a ridicat destul de mult deasupra orizontului. Ca de obicei, ascult o clipă, dar nu se aude niciun zumzet care să trădeze

prezența curentului electric în ochiurile plasei. Se întâmplă extrem de rar să se afle sub tensiune, deși ar trebui să fie electrificată tot timpul. Mă strecur prin spărtura din partea de jos a gardului și ies pe Pajiște, la o aruncătură de băț de casa mea. De vechea mea casă. O păstrăm, pentru că, oficial, e locuința atribuită mamei și surorii mele. Dacă aș cădea moartă în clipa asta, ar fi nevoie să se întoarcă acolo. Dar, în momentul de față, se simt fericite în noua casă din Cartierul Învingătorilor, iar eu am rămas singura care folosește mica proprietate unde am crescut. E adevăratul meu cămin.

Acum mă duc acolo să mă schimb. Dau jos vechea jachetă de piele a tatei și iau o haină din stofă fină, de lână, care mi se pare întotdeauna prea strâmtă la umeri. Îmi înlocuiesc cizmele de vânătoare, moi și uzate, cu o pereche de pantofi scumpi, de fabrică, pe care mama îi consideră mai potriviți pentru cineva cu statutul meu social. Arcul și săgețile le-am lăsat în scorbura unui copac din pădure. Deși timpul fuge cu fiecare tic-tac, îmi permit să mă așez câteva minute în bucătărie. Fără foc în sobă și fără față de masă, pare o casă abandonată. Plâng după traiul pe care îl duceam aici. Abia reușeam să ne câștigăm existența, dar știam unde mă încadrez, știam unde îmi era locul în țesătura deasă a vieții noastre. Aș vrea s-o reiau, fiindcă, privind în urmă, pare atât de sigură față de cea de acum, când sunt atât de bogată, atât de cunoscută și atât de detestată de conducerea Capitolului.

Un sunet tânguitor îmi îndreaptă atenția către ușa din spate. O deschid și dau de Buttercup, bătrânul motan murdar al lui Prim. Detestă noua noastră locuință aproape la fel de mult ca și mine și o părăsește întotdeauna când e Prim la școală. Nu ne-am fost niciodată prea dragi unul altuia, dar acum s-a creat această nouă legătură. Îl las să intre, îl hrănesc cu o bucată zdravănă de slănină de castor, ba chiar îl scarpin puțin între urechi.

– Ești hidos, știi, nu-i așa? îl întreb.

Se freacă de mâna mea, dornic de mai multe mângâieri, dar trebuie să plec.

– Haide, vino!

Îl ridic într-o mână, îmi înșfac traista cu vânat cu cealaltă și ies în stradă. Motanul se eliberează dintr-o săritură și dispare într-un tufiș.

Vârful pantofilor îmi apasă prea tare degetele când pășesc pe trotuarul pavat cu zgură. Scurtez drumul luând-o pe alei lateralnice și prin curțile din spate și ajung acasă la Gale în câteva minute. Stând aplecată deasupra chiuvetei din bucătărie, mama lui, Hazelle, mă vede pe fereastră. Își șterge mâinile de șorț și dispare ca să mă-ntâmpine în pragul ușii.

Îmi place Hazelle. O respect. Explozia care mi-a ucis tatăl a lăsat-o și pe ea fără soț, cu trei băieți și cu un copil încă nenăscut. La mai puțin de o săptămână după ce l-a adus pe lume, umbra pe străzi, căutând de lucru. Deoarece trebuia să-i poarte de grijă bebelușului, nu putea să lucreze în mină, dar a reușit să găsească niște negustori care i-au dat rufe la spălat. La paisprezece ani, Gale, fiul cel mai mare, a devenit principalul susținător al familiei. Era deja înscris pentru tesere, care le dădeau dreptul la o rație săracăcioasă de grâne și de ulei în schimbul unor intrări suplimentare ale numelui său în extragerea care îl putea transforma în tribut. Pe deasupra, încă de pe atunci era un braconier îndemnat. Dar tot nu era de ajuns pentru întreținerea unei familii de cinci persoane dacă Hazelle nu-și tocea degetele până la os frecând rufărie. Iarna erau atât de roșii și de crăpate, încât sângerau la cea mai ușoară atingere. Fără alifia preparată de mama, ar mai sângera încă. Însă Hazelle și Gale au hotărât că nici ceilalți băieți, Rory, de doisprezece ani, și Vick, de unsprezece, nici micuța Posy, care nu are decât patru, nu se vor înscrie niciodată pentru tesere.

Hazelle surâde la vederea vânatului. Ia castorul de coadă, apreciindu-i greutatea.

– O să iasă o tocăniță bună din el.

Spre deosebire de Gale, pe ea n-o deranjează aranjamentul nostru.

– Și blana e bună, îi răspund.

E reconfortant să stau aici, cu Hazelle. Să evaluăm calitățile vânatului, așa cum am făcut întotdeauna. Îmi toarnă ceai fierbinte, din plante medicinale, într-o cană în jurul căreia îmi strâng cu recunoștință degetele înghețate.

– Știi, mă gândeam că, după întoarcerea din tur, aş putea să-l riau când și când pe Rory cu mine afară. După orele de școală. Să-l învăț să tragă cu arcul.

Hazelle dă din cap, încuviințând.

– Ar fi bine. Și Gale vrea s-o facă, dar el nu e liber decât duminica, pe care cred că preferă s-o păstreze pentru tine.

Nu pot împiedica roșeața să-mi inunde obraji. Firește că e stupid. E greu de spus că m-ar cunoaște cineva mai bine decât Hazelle. Știe ce mă leagă de Gale. Sunt sigură că, deși mie nu mi-a trecut niciodată prin minte, o grămadă de oameni au presupus că ne vom căsători în cele din urmă. Dar asta se întâmpla înainte de Jocuri. Când celălalt tribut din district, Peeta Mellark, încă nu anunțase că mă iubea nebunește. Idila noastră a devenit o strategie esențială pentru supraviețuirea în arenă. Numai că pentru el n-a fost doar o strategie. Nu sunt sigură ce-a fost pentru mine. Iar acum știu că pentru Gale n-a însemnat decât durere. Simt o strângere de inimă la gândul că, în timpul Turneului Triumfal, eu și Peeta va trebui să apărem iarăși în postura de îndrăgostiți.

Îmi sorb cu lăcomie ceaiul, deși e prea fierbinte, și mă îndepărtez de masă.

– Ar fi mai bine să plec. Să mă fac frumoasă pentru camerele de luat vederi.

Hazelle mă îmbrățișează.

– Să savurezi mâncarea.

– Pe deplin, spun eu.

Următoarea mea oprire e la Vatră, locul în care fac, în mod tradițional, grosul afacerilor mele. Cu ani în urmă, nu era decât un depozit pentru cărbune, dar, când n-a mai fost folosit, a devenit un loc de întâlnire pentru tranzacții ilegale, care a prosperat apoi transformându-se într-o piață neagră permanentă. Dacă atrage elemente ale societății cu înclinații criminale, atunci presupun că locul meu e acolo. Vânătoria în pădurile din jurul Districtului 12 violează cel puțin o duzină de legi și se pedepsește cu moartea.

Deși ei nu vorbesc despre asta niciodată, le sunt datoare obișnuințelor Vetrei. Gale mi-a povestit că Sae Unsuroasa a inițiat o chetă ca să ne sponsorizeze pe mine și pe Peeta în timpul Jocurilor. Trebuia să se limiteze numai la Vatră, dar o mulțime de alți oameni au aflat și și-au dat obolul. Habar n-am cât s-a strâns, dar prețul oricărui dar primit în arenă era exorbitant. Și, din câte știu, pentru mine a reprezentat diferența dintre viață și moarte.

Încă mi se mai pare ciudat să trag de ușa grea, pătrunzând înăuntru cu traista de vânat goală, fără nimic bun pentru troc, simțind în schimb greutatea monedelor din buzunar apăsându-mi șoldul. Încerc să ajung la cât mai multe tarabe cu puțință, cumpărând, pe rând, cafea, checuri, ouă, ață și ulei. Ca bonus, iau trei sticle de votcă de la Ripper, o femeie ciungă, victima unui accident din mină, destul de inteligentă ca să găsească un mod de supraviețuire.

Băutura nu e pentru familia mea. E pentru Haymitch, mentorul meu și al lui Peeta de pe durata Jocurilor. E ursuz, violent și beat în cea mai mare parte a timpului. Dar și-a făcut datoria – mai mult decât datoria –, căci, pentru prima oară în istorie, a fost permisă declararea a două tributuri drept învingători. Așa că, indiferent cum ar fi Haymitch, și lui îi sunt datoare. Și asta pentru vecie. Îi cumpăr votca fiindcă, acum câteva săptămâni, i s-a terminat stocul și nu se găsea nici de vânzare, așa că a fost nevoit să se abțină, tremurând și zbierând la niște creaturi cumplite, pe care numai el le putea vedea. A speriat-o de moarte pe Prim și, sincer vorbind, nici mie nu mi s-a părut prea distractiv să-l văd într-un asemenea hal. De atunci am început să fac rezerve, pentru cazul unei noi penurii de băutură.

Cray, șeful Apărătorilor Păcii din districtul nostru, se încruntă când mă vede cu sticlele. E un bărbat în vârstă, cu câteva suvițe de păr argintiu întinzându-se pieziș deasupra feței lui roșcovane, lucioase.

– E prea tare pentru tine, fetiço.

El știe mai bine deoarece, în afară de Haymitch, bea mult mai mult decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată.

– A, e pentru mama, o folosește la medicamente.

– Ei, da, ucide aproape orice microb! spune, trântind pe tarabă o monedă în schimbul unei sticle.

Când ajung la Sae Unsuroasa, mă salt pe tejghea și comand niște supă, care pare dintr-un amestec de dovleac și fasole. În timp ce mănânc, apare un alt Apărător al Păcii, Darius, și cumpără un castron plin. Când e vorba despre oamenii legii, el e unul dintre favoriții mei. N-o face pe grozavul și ține de obicei la glume. Probabil se apropie de treizeci de ani, dar nu pare cu mult mai vârstnic decât mine. Zâmbetul și părul lui roșu, zbârlit în toate părțile, îi dau un aer adolescentin.

– N-ar trebui să fii în tren? mă întreabă.

– Vin să mă ia la amiază, îi răspund.

– N-ar trebui să arăți mai bine? întreabă din nou, într-o șoaptă sonoră.

Tachinările îmi smulg un zâmbet, în ciuda proastei mele dispoziții.

– Poate o panglică în păr sau cam așa ceva?

Îmi atinge ușor coada împletită și îi îndepărtez mâna.

– Nu-ți face griji. În momentul când vor termina cu mine, n-o să mă mai recunoști.

– Bine, face el. Ca variație, să dăm dovadă de puțină mândrie districtuală, domnișoară Everdeen. Hm?

Clatină din cap către Sae Unsuroasa, cu o dezaprobare prefăcută, și pleacă să li se alăture prietenilor săi.

– Vreau castronul ăla înapoi, strigă ea în urma lui, dar, fiindcă râde, nu pare prea supărată. Gale vine să te conducă? mă întreabă apoi.

– Nu, nu e pe listă, îi spun. Însă ne-am întâlnit duminică.

– Cred că ar fi trebuit să ajungă pe listă. Fiindcă e vărul tău și așa mai departe, spune ea cu prefăcătorie.

Nu e decât o altă parte a minciunii inventate de Capitoliu. Când eu și Peeta am rămas printre ultimii opt supraviețuitori ai Jocurilor, și-au trimis reporterii să scrie articole despre viața noastră. Când s-au interesat de prietenii mei, toată lumea i-a îndrumat către Gale. El era prea arătós, cu un aer prea bărbătesc și

nicidecum dispus să zâmbească și să fie prietenos în fața camerelor. Însă semănăm puțin unul cu altul. Păr negru, lins, piele măslinie, ochi cenușii. Așa că s-a găsit un geniu care să-l transforme în vărul meu. Eu am aflat abia când am ajuns acasă, pe peronul gării, și am auzit-o pe mama spunând:

– Vărul tău e nerăbdător să te vadă!

M-am întors și am dat cu ochii de Gale, de Hazelle și de copii, așteptându-mă, și ce altceva aș fi putut să fac, decât să intru în joc?

Sae Unsuroasa știe că nu suntem rude, însă până și o parte dintre oamenii care ne cunosc de ani buni par s-o fi uitat.

– Abia aștept să se termine povestea asta, șoptesc eu.

– Știu, zice ea. Dar trebuie să treci prin toate și să mergi până la capăt. Ar fi mai bine să nu-ntârzii.

În timp ce mă îndrept spre casă, prinde să ningă încet. Cartierul Învingătorilor e la o distanță de vreo opt sute de metri de piața din centrul orașului, dar pare pe de-a-ntregul o altă lume. O așezare distinctă, construită în jurul unei frumoase peluze verzi, presărată cu tufe de flori. Sunt douăsprezece case, oricare dintre ele suficient de mare ca să cuprindă zece de dimensiunile celei în care am crescut. Nouă sunt pustii, așa cum au fost întotdeauna. Cele trei aflate în folosință îi au drept proprietari pe Haymitch, pe Peeta și pe mine.

Atât locuința familiei mele, cât și a lui Peeta emană strălucirea caldă a vieții. Ferestre luminate, fum ieșind din coșuri, mănunchiuri de spice strălucitor colorate prinse de ușile din față, ca decorațiuni pentru apropiatul Festival al Recoltei. Însă casa lui Haymitch pare părăsită, lăsată în voia soții, în ciuda interesului pe care și-l dă îngrijitorul zonei. Odată ajunsă în prag, îmi fac curaj – știind că o să fie scârbos –, apoi împing ușa și intru.

Nasul mi se încrețește imediat a dezgust. Haymitch refuză să-i permită altcuiva să se ocupe de curățenie, iar el însuși nu e în stare de așa ceva. Mirosurile de alcool și de vomă, de varză fiartă și de carne arsă, de haine murdare și de excremente de șoarece s-au contopit de-a lungul anilor într-o duhoare care îmi umple ochii de lacrimi. Înaintez cu greu printr-o harababură de ambalaje goale,

de cioburi și de oase către locul în care știu c-o să-l găesc pe fostul meu mentor. Stă la masa din bucătărie, cu brațele rășchirate pe tabla de lemn, cu fața într-o baltă de băutură, sforăind vârtos.

Îi dau un ghiont în umăr.

– Scoală-te! mă răstesc la el, fiindcă am învățat că nu poate fi trezit cu delicatețe.

Sforăitul încetează pentru o clipă, întrebător, apoi reîncepe. Îl zgâlțâi mai tare.

– Scoală-te, Haymitch! E ziua Turului!

Mă străduiesc să-mping fereastra în sus, inspirând adânc aerul curat de afară. Picioarele mele își fac loc printre gunoaiile de pe podea, dezgrop un ibric de tinichea și îl umplu cu apă de la chiu-vetă. În soba de gătit nu s-a stins cu desăvârșire focul și reușesc să conving cei câțiva cărbuni încă aprinși să se preschimbe într-o flacăra. Pun în vas niște cafea măcinată, destul de multă ca să mă asigur că licoarea o să fie gustoasă și tare, și îl așez pe plită, la fiert.

Haymitch e încă rupt de lume. Fiindcă nimic altceva n-a dat rezultate, umplu un castron cu apă rece ca gheața, i-l vărs în cap și mă arunc într-o parte. Din gâtlee îi iese un sunet gutural, animalic. Sare în sus, azvârle scaunul la trei metri în spate cu o lovitură de picior și flutură un cuțit. Am uitat că doarme întotdeauna strângând unul în mână. Ar fi trebuit să-l smulg dintre degete, dar mintea mea era prea preocupată cu altceva. Scui-pă blasfemii și spintecă aerul preț de câteva clipe, înainte de a-și veni în fire. Își șterge fața cu una dintre mânecile cămășii și se întoarce spre pervazul ferestrei pe care m-am cocoțat, pentru cazul că ar fi necesar să scap repede cu fuga.

– Ce faci aici? bolborosește.

– Mi-ai spus să te trezesc cu o oră înainte de sosirea aparatelor de filmat, răspund.

– Ce? face el.

– A fost ideea ta, insist eu.

Pare să-și aducă aminte.

– De ce sunt ud din cap până-n picioare?

– Nu te-ai trezit când te-am zgâlțâit, îi explic. Uite ce e, dacă voiai să fii luat cu binișorul, trebuia să-l rogi pe Peeta.

– Ce să mă roage?

Simplul sunet al vocii lui îmi răscolește stomacul, transformându-l într-un nod de emoții neplăcute, cum ar fi vinovăția, tristețea și spaima. Și dorul. Trebuie să recunosc că există și așa ceva. Numai că trebuie să facă față unei concurențe prea dure ca să poată avea vreodată câștig de cauză.

Îl urmăresc pe Peeta traversând încăperea în direcția mesei, razele soarelui dezvăluind licărul zăpezii proaspete din părul lui blond. Pare puternic și sănătos, atât de diferit de băiatul bolnav și înfometat pe care-l știu din arenă, până și schiopătatul abia dacă i se mai poate observa. Pune pe masă o franzelă caldă și strânge mâna lui Haymitch.

– Te-am rugat să mă trezești fără să mă-mbolnăvești de pneumonie, spune acesta din urmă, lăsând deoparte cuțitul.

Își scoate cămașa murdară, dând la iveală un maiou tot atât de jegos, și se șterge apăsând cu partea uscată.

Peeta zâmbeste și înmoaie cuțitul lui Haymitch în sticla cu votcă de pe podea. Șterge lama cu poala cămășii și taie franzela felii. Peeta ne oferă tuturor bunătați proaspăt scoase din cuptor. Eu vânez. El coace. Haymitch bea. Avem cu toții modul nostru de a ne ocupa timpul, de a ține la distanță gândul la vremea în care am fost concurenți ai Jocurilor Foamei. Abia după ce îi întinde lui Haymitch colțul pâinii se uită la mine pentru prima oară.

– Vrei o felie?

– Nu, am mâncat în Vatră, spun. Dar îți mulțumesc oricum.

Vocea îmi sună nefiresc, e atât de oficială. Așa cum a sunat de fiecare dată când am vorbit cu Peeta după ce camerele au terminat de filmat fericita noastră întoarcere acasă și ne-am reluat adevărata viață.

– Pentru puțin, spune el, crispat.

Haymitch își azvârle cămașa undeva, în mijlocul harababurii.

– Brrr. Voi doi trebuie să deveniți mult mai prietenoși înainte de începerea spectacolului.